RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak 181/85 *

I — De feiten en het procesverloop

Artikel 46 EEG-Verdrag bepaalt dat, wanneer in een Lid-Staat een produkt onder een nationale marktorganisatie valt of onder een binnenlandse regeling van gelijke werking welke een gelijksoortige produktie in een andere Lid-Staat bij de mededinging nadelig beïnvloedt, de Lid-Staten een compenserende heffing leggen op de invoer van dat produkt uit de Lid-Staat waar de organisatie of de regeling bestaat, tenzij deze staat een compenserende heffing op de uitvoer toepast. De Commissie bepaalt de hoogte van deze heffingen zodanig als nodig is om het evenwicht te herstellen.

In september 1984 onderwierp de Commissie, van oordeel dat met betrekking tot de Franse uitvoer van niet-gedenatureerde ethylalcohol uit landbouwprodukten naar de andere Lid-Staten aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 46 was voldaan, de invoer van dit produkt in de andere Lid-Staten bij verordening nr. 2541/84 aan een compenserende heffing, waarvan het bedrag aldus werd bepaald, dat het verschil zou worden gedekt dat was geconstateerd tussen de laagste prijs franco grens tegen welke representatieve hoeveelheden niet-gedenatureerde Franse alcohol op de markt van de andere Lid-Staten waren aangeboden, enerzijds, en de prijs die zonder concurrentievervalsing normaal kon worden geacht voor dergelijke alcohol op de markten van de Gemeenschap, anderzijds (evenwichtsprijs).

Artikel 5, lid 2, van verordening nr. 2541/84 bepaalde dat, indien zich een aanzienlijke wijziging voordeed in de grondslagen die in aanmerking waren genomen voor de vaststelling van de heffing, deze door de Commissie zouden worden aangepast.

In de lente van 1985 bracht de Commissie, die op grond van de door de Lid-Staten verstrekte gegevens tot de bevinding was gekomen dat de prijzen franco grens van Franse niet-gedenatureerde alcohol slechts lichtjes waren gestegen, in tegenstelling tot de belangrijke stijging van de evenwichtsprijs, bij verordening nr. 644/85 het bedrag van de compenserende heffing van 0,04 Ecu per % vol/hl op 0,075 Ecu per % vol/hl.

Op 4 juni 1985 heeft de regering van de Franse Republiek beroep ingesteld tot nietigverklaring van verordening nr. 644/85, die haars inziens in strijd is met artikel 46 EEG-Verdrag in de uitlegging die het Hof van Justitie daaraan heeft gegeven.

Bij beschikking van 23 oktober 1985 heeft het Hof het Verenigd Koninkrijk toegelaten tot interventie ter ondersteuning van de conclusies van verweerster.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan. Het heeft de Franse regering en de Commissie evenwel uitgenodigd, tegen 1 juli 1986 een aantal inlichtingen en statistische gegevens te verstrekken.

* Procestaal: Frans.

II — Conclusies van partijen

De *Franse Republiek* concludeert dat het den Hove behage:

nietig te verklaren verordening nr. 644/85 van de Commissie van 12 maart 1985 tot wijziging van verordening (EEG) nr. 2541/84 houdende vaststelling van een compenserende heffing op de invoer van in Frankrijk uit landbouwprodukten verkregen ethylalcohol die in andere Lid-Staten wordt ingevoerd.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— niet-ontvankelijk te verklaren de middelen die in feite ertoe strekken, de wettigheid van verordening nr. 2541/84, zoals op 4 september 1984 gewijzigd, in geding te brengen;

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

Het *Verenigd Koninkrijk*, interveniënt, concludeert dat het den Hove behage:

— alle middelen van het beroep ontvankelijk te verklaren;

— het beroep ongegrond te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten van het geding.

III — Middelen en argumenten van partijen

A — *De ontvankelijkheid van bepaalde middelen van beroep*

De *Commissie* betwist de ontvankelijkheid van alle door verzoekster aangevoerde middelen behalve het eerste, op grond dat zij in feite gericht zijn tegen verordening nr. 2541/84, waarvoor de beroepstermijnen reeds zijn verstreken. Deze middelen hebben in feite betrekking op de wettigheid van de grondslagen voor de berekening van de compenserende heffing, die reeds bij verordening nr. 2541/84 waren vastgesteld en in verordening nr. 644/85 slechts zijn overgenomen.

Een middel gericht tegen een verordening tot wijziging van een eerdere verordening, waarbij de algemene criteria voor de berekening van een compenserende heffing waren vastgesteld, kan slechts ontvankelijk worden geacht, indien de wijzigingsverordening de in de gewijzigde verordening voorkomende algemene criteria heeft veranderd of deze onjuist heeft toegepast. Dit is in de onderhavige zaak kennelijk niet het geval.

Evenmin kan een beroep worden gedaan op de in artikel 184 EEG-Verdrag voorziene mogelijkheid voor een Lid-Staat om in het kader van een beroep tegen een verordening een exceptie van onwettigheid op te werpen tegen een andere verordening.

Na te hebben opgemerkt dat de Franse regering dit argument pas in repliek, en derhalve tardief, heeft aangevoerd, wijst de Commissie erop dat artikel 184 een hulpmiddel is voor particulieren en niet voor de Lid-Staten, die krachtens artikel 173 zonder enig belang aan te tonen, tegen iedere verordening kunnen opkomen. De Franse regering heeft trouwens des te minder gronden om zich op dit artikel te beroepen, daar zij nauw betrokken is geweest bij de opstelling van de bij verordening nr. 2541/84 vastgestelde algemene criteria, waarvan zij derhalve niet onwetend kon zijn.

Volgens de *regering van de Franse Republiek* stelt de Commissie ten onrechte, dat de gemeenschappelijke elementen van twee verordeningen (in casu de verordeningen nrs. 2541/84 en 644/85) niet meer kunnen worden betwist in een beroep tegen de wijzigingsverordening, wanneer er niet tegen is opgekomen in het kader van een beroep tegen de eerste verordening. Zulks zou immers betekenen, dat de gemeenschapsrechter geen controle meer kan uitoefenen op verordeningsbepalingen waarbij eerdere, voordien niet betwiste bepalingen zijn

„overgenomen", en zou tot een echte „fossilisering" van het recht leiden, waardoor onwettige bepalingen eindeloos kunnen worden overgenomen en de gemeenschapsrechter wordt belet zijn controle in volle omvang uit te oefenen.

De Franse regering wil zich in elk geval voor zoveel nodig uitdrukkelijk beroepen op de in voornoemd artikel 184 voorziene exceptie van onwettigheid. Niets staat er immers aan in de weg, dat een dergelijke exceptie wordt opgeworpen niet alleen door een verzoeker die geen beroep tot nietigverklaring van de betrokken verordening kon instellen, maar ook door een verzoeker die, zoals een Lid-Staat, een ontvankelijk beroep had kunnen instellen doch zulks heeft nagelaten of niet binnen de gestelde termijn heeft gedaan. Deze mogelijkheid, die door de letter van artikel 184 niet wordt uitgesloten, is bovendien impliciet aanvaard door het Hof van Justitie, dat in zaak 32/65 een exceptie van onwettigheid heeft verworpen om de enkele reden dat er geen voldoende juridisch verband bestond tussen de bij wege van exceptie aangevochten verordeningen en de verordening waartegen het beroep was gericht.

In het onderhavige geval daarentegen is een dergelijk verband aanwezig, welke van de drie formules die het Hof beurtelings in zijn arresten heeft gebruikt om de aard van dit verband te omschrijven, men ook hanteert: het lijdt geen twijfel dat verordening nr. 2541/84 de rechtsgrondslag van verordening nr. 644/85 vormt, noch dat deze laatste op grond van de eerste verordening is vastgesteld, noch, ten slotte, dat tussen beide verordeningen rechtens een onmiddellijk en noodzakelijk verband bestaat.

Volgens het *Verenigd Koninkrijk* vormt de omstandigheid dat de consideransen van de verordeningen nrs. 2541/84 en 644/85 dezelfde criteria op het oog hebben, geen beletsel voor het niet samenvallen van beide verordeningen. Verordening nr. 644/85 is immers rechtstreeks gebaseerd op artikel 46 EEG-Verdrag en niet op verordening nr. 2541/84, en wanneer men beide verordeningen met een zelfde redenering staaft, doet zulks niets af aan het feit dat zij juridisch losstaan van elkaar.

Het is stellig juist dat, wanneer in een verordening globaal en vooraf algemene criteria zijn vastgesteld, daartegen na het verstrijken van de beroepstermijn voor deze verordening niet meer kan worden opgekomen, wanneer zij in latere verordeningen worden toegepast. De zaak ligt evenwel anders, wanneer voor de toepassing van een heffing steeds opnieuw criteria worden vastgesteld. In dat geval kan elke verordening binnen de daartoe gestelde termijn worden bestreden zowel met betrekking tot de criteria die erin worden vastgesteld als met betrekking tot de toepassing die aan deze criteria wordt gegeven.

Verordening nr. 2541/84 heeft de betrokken algemene criteria evenwel alleen vastgesteld als grondslag voor de heffing die zij heeft ingevoerd, en deze criteria zijn niet verbindend verklaard voor de toekomst. Elke andere oplossing had overigens onjuist kunnen zijn, aangezien krachtens artikel 46 vastgestelde maatregelen in wezen voorlopig zijn.

Het gaat niet aan, de in de achtereenvolgende verordeningen vastgestelde criteria te zien als waren zij bij het begin globaal en vooraf vastgesteld, enkel op grond dat zulks het geval had kunnen zijn indien de omstandigheden de Commissie tot een andere handelwijze hadden gebracht.

Wat de in artikel 184 voorziene exceptie van onwettigheid betreft, mogen de bewoor-

dingen van dit artikel niet aldus worden begrepen, dat hun betekenis zou worden beperkt door een impliciete, onduidelijke uitzondering, zoals die welke voortvloeit uit het vereiste dat de Lid-Staat zelf door de toepassing van de betrokken maatregel moet zijn „verrast". Anders dan in procedures die door de Commissie tegen een Lid-Staat worden ingeleid op grond van artikel 93, lid 2, EEG-Verdrag, is er geen enkele grondslag voor de uitzondering op artikel 184 waarop de Commissie zich in het onderhavige geval beroept. Bovendien zou een dergelijk vereiste in de uitoefening van de bevoegdheden van het Hof een factor van onvoorzienbaarheid introduceren, die onverenigbaar zou zijn met het beginsel van de rechtszekerheid.

B — *Ten gronde*

Eerste middel

De *regering van de Franse Republiek* ontkent dat de verhoging van de heffing noodzakelijk was geworden door het feit dat het oorspronkelijke tarief van 0,04 Ecu per % vol/hl de Franse exporten niet beïnvloedde. De beslissing van de Commissie berust haars inziens op een materiële vergissing, daar alle statistieken op een aanzienlijke daling van de Franse exporten in de periode na september 1984 wijzen.

De *Commissie* antwoordt dat het onjuist is om de periode september 1984-februari 1985 te vergelijken met de overeenkomstige periode in 1983-1984, gelijk de Franse regering doet. Uit de cijfers die Frankrijk zelf heeft verstrekt blijkt, dat de exporten uit dit land niet zijn verminderd in de periode onmiddellijk na de invoering van de heffing, welke periode bepalend moet worden geacht voor de beoordeling van de gevolgen van deze heffing.

Door in de derde overweging van de considerans van verordening nr. 644/85 erop te wijzen, dat de omvang van Frankrijks exporten naar de andere Lid-Staten „geen dalende tendens te zien heeft gegeven", heeft de Commissie uiting gegeven aan haar streven naar evenwicht in de handelsstromen, in die zin dat de heffing niet alleen diende te voorkomen dat de Franse alcohol de markt van de andere Lid-Staten zou verstoren, maar ook dat de export ervan naar die markten aanzienlijk zou dalen, enkel ten gevolge van de prohibitieve werking van de heffing.

De *regering van het Verenigd Koninkrijk* merkt op, dat een naast elkaar plaatsen van de periode september 1983-februari 1984 en de periode september 1984-februari 1985 door te veel variabelen kan worden beïnvloed en derhalve geen juist beeld geeft van de gevolgen van de in september 1984 ingevoerde heffing. Correct is daarentegen een vergelijking van de cijfers van de maand september 1984 — die waarschijnlijk zeer weinig invloed hebben ondergaan van de omstreeks halfweg die maand ingevoerde heffing — met de cijfers van de daaropvolgende maanden. De exporten van Franse alcohol tussen september 1984 en februari 1985 hebben echter geen dalende tendens te zien gegeven.

Tweede middel

Volgens de *regering van de Franse Republiek* is de Commissie er in strijd met de technische en economische realiteit van uitgegaan, dat de alcoholmarkt bestaat uit één, althans een homogeen produkt, waardoor zij op basis van een willekeurig criterium de laagste prijs heeft vastgesteld waartegen representatieve hoeveelheden niet-gedenatureerde alcohol werden aangeboden.

In feite bestaan er op zijn minst vier categorieën alcohol, die zich onderscheiden door de industriële procédés volgens welke zij worden bereid en door hun gebruikswaarde. Voor deze categorieën bestaan onderscheiden markten en de prijzen waartegen zij worden verhandeld, lopen uiteen.

De prijzen beneden 300 FF/hl betreffen hoofdzakelijk de minder gewaardeerde categorieën alcohol; deze zijn niet representatief voor de gemiddelde waarde van de Franse exporten, die overigens nagenoeg alle geschieden tegen een prijs die gelijk is aan of hoger is dan de evenwichtsprijs verminderd met het bedrag van de heffing.

De *Commissie* wijst erop, dat tijdens de voor de nieuwe vaststelling van de heffing in aanmerking genomen periode de invoerprijzen van Franse alcohol, met uitzondering van enkele leveringen betreffende neutrale alcohol van een hogere dan de gebruikelijke kwaliteit, steeds beneden de marktprijs van de Lid-Staten hebben gelegen.

Het was dan ook niet meer dan redelijk om zich, wanneer het ging om representatieve hoeveelheden, niet op de uitzonderingen te baseren, maar uit te gaan van de laagste prijs waartegen alcohol werd aangeboden.

Het zou overigens onmogelijk zijn, de representativiteit van de verkochte hoeveelheden te beoordelen naar de verschillende categorieën alcohol, de respectieve markten daarvoor en de verschillende prijzen die daaruit voortvloeien: de Lid-Staten zijn immers niet in staat zulks voor hun eigen markt te doen, terwijl de Commissie dit evenmin voor de gehele Gemeenschap kan doen, aangezien de alcoholprijzen in bepaalde Lid-Staten afhankelijk zijn van het gebruik dat van de alcohol wordt gemaakt en in andere van de intrinsieke kwaliteit van de alcohol.

De *regering van het Verenigd Koninkrijk* is van mening dat, ook al worden de verschillende categorieën alcohol tegen verschillende prijzen verkocht, er niet enkel tussen alcohol van één categorie maar ook tussen alcohol van verschillende categorieën prijsverbanden bestaan, zulks omdat het daarbij gaat om verschillende kwaliteiten van een zelfde basisprodukt.

De door de Commissie vastgestelde heffing was erop gericht, het distorsie-effect van de Franse nationale marktordening helemaal onderaan de schaal der alcoholprijzen in een cijfer uit te drukken. Dit bedrag zou, gelet op de prijsverbanden tussen de verschillende categorieën, ook geschikt zijn om dit effect op de andere prijsniveau's te compenseren.

Het voorstel van verzoekster om per categorie alcohol en per Lid-Staat waarnaar wordt uitgevoerd een afzonderlijke heffing vast te stellen en dit stelsel te voorzien van een stel bijkomende heffingen en kortingen voor de handel in Franse alcohol tussen de andere Lid-Staten, is overenigbaar met de discretionaire bevoegdheid die de Commissie moet worden toegekend alsmede met de dwingende overwegingen van praktische aard die haar ertoe hebben gebracht te handelen zoals zij heeft gedaan.

Maar ook al konden de doelstellingen van artikel 46 met een dergelijk stelsel beter worden verwezenlijkt, dan volgt daaruit nog niet automatisch dat de vaststelling van één heffing onwettig is, daar de Commissie rekening moest houden met de praktische uitvoerbaarheid van het vastgestelde stelsel, zowel vanuit haar eigen oogpunt als vanuit het oogpunt van de nationale douane-administraties.

Derde middel

Volgens de *Franse regering* heeft de Commissie bij de vaststelling van de evenwichtsprijs ten onrechte geoordeeld, dat de Gemeenschap voor niet-gedenatureerde alco-

hol een homogene markt vormt die wordt beheerst door het spel van de natuurlijke concurrentievoorwaarden, wanneer deze voorwaarden niet worden vervalst door van een Lid-Staat uitgaande distorsies. In feite vertoont de markt van niet-gedenatureerde alcohol in de Gemeenschap zeer uiteenlopende kenmerken in de onderscheiden Lid-Staten (bij voorbeeld een nationale marktordening in de Bondsrepubliek Duitsland en Italië, het bestaan van één enkele producent in het Verenigd Koninkrijk en Nederland). Onder deze omstandigheden is het economisch gezien onmogelijk om voor de gehele gemeenschappelijke markt één referentieprijs te bepalen die overeenkomt met de normale marktprijs zonder concurrentievervalsing.

Een praktische oplossing ware veeleer geweest, per Lid-Staat of groep Lid-Staten een referentieprijs te nemen en de heffing dienovereenkomstig per Lid-Staat op een verschillend niveau te bepalen.

De *Commissie* geeft toe dat de produktieomstandigheden van alcohol per Lid-Staat sterk verschillen, zulks om velerlei redenen, hetzij van historische of sociale, hetzij van economische, hetzij van landbouwkundige aard.

Waar het in 1976, toen voor het eerst een compenserende heffing over Franse alcohol werd vastgesteld, nog mogelijk was zich voor de berekening daarvan te baseren op de — onderling nagenoeg identieke — marktprijzen van de andere Lid-Staten, was dit in 1984 daarentegen, gezien het grote verschil tussen de marktprijzen, enkel nog mogelijk door een zeer ingewikkeld stelsel van heffingen die voor elke invoerende Lid-Staat op een ander niveau waren bepaald, gekoppeld aan een aanvullende heffing of teruggave van te veel betaalde heffingen voor het handelsverkeer in Franse alcohol tussen twee andere Lid-Staten dan Frankrijk. Derhalve heeft de Commissie de voorkeur gegeven aan de oplossing van een evenwichtsprijs, die onder de voorwaarden van een vrije markt de normale prijs op de markten der Gemeenschap dient te zijn, welke oplossing zij als de enig praktisch uitvoerbare beschouwt.

Vierde middel

De *Franse regering* verwijt de Commissie, dat zij de evenwichtsprijs op de gemeenschappelijke markt heeft bepaald aan de hand van een niet representatieve referentie, te weten de prijsontwikkeling van in het laatste kwartaal van 1984 ingevoerde suikerrietmelasse, terwijl voor alcohol uit landbouwprodukten die in de Gemeenschap, met name in Frankrijk, wordt bereid, hoofdzakelijk suikerbietmelasse van communautaire oorsprong als grondstof wordt gebruikt.

Daar komt bij dat, zelfs al ware die referentie relevant, niet uit het oog mag worden verloren dat de door de Commissie in aanmerking genomen prijs cif Rotterdam slechts een nominale prijs met louter indicatieve waarde is en dat de schommelingen daarvan in het laatste kwartaal van 1984 niet van invloed zijn op de prijs van de in dezelfde periode bereide alcohol. De alcoholproducenten betrekken hun grondstoffen immers op basis van jaarlijkse overeenkomsten, die in Frankrijk in de lente worden gesloten.

Indien de analyse van de Commissie juist ware, zou bij een gelijkblijvende heffing een toeneming van de exporten van Franse alcohol zijn vastgesteld, hetgeen niet het geval is geweest. Ten slotte hebben prijsverschillen tussen melasse van communautaire suikerbieten en ingevoerde suikerrietmelasse geen significante weerslag op de prijzen van de uit deze melasses bereide produkten, zodat de prijsschommelingen van suikerrietmelasse te Rotterdam geen verhoging van het bedrag van de compenserende heffing door de Commissie wettigden.

De *Commissie* antwoordt:

— dat in de Gemeenschap meer suikerrietmelasse voor de bereiding van alcohol wordt gebruikt dan de door de Franse regering genoemde percentages;

— dat er in de Gemeenschap een vrij vaste verhouding bestaat tussen de prijs van melasse van inheemse suikerbieten en die van ingevoerde suikerrietmelasse;

— dat er geen andere prijsnoteringen bestaan dan die van de markt van Rotterdam;

— dat de producenten van alcohol uit melasse weliswaar jaarlijks inkoopovereenkomsten sluiten, doch dat niets hen belet om zich voor een bijkomende produktie te bevoorraden op de markt van Rotterdam.

De *regering van het Verenigd Koninkrijk* is van mening dat de Commissie juist heeft gehandeld. Suikerriet- en suikerbietmelasse zijn immers onderling vervangbare grondstoffen. Bovendien is suikerbietmelasse, die stikstof bevat, normaliter 15% duurder dan suikerrietmelasse, waaraan stikstof moet worden toegevoegd. Onder deze omstandigheden bestaat er een automatisch verband tussen de prijs van ingevoerde melasse en die van suikerbietmelasse. Deze prijs bepaalt bij normale marktvoorwaarden de kostprijs van de grondstof voor de alcoholbereiding.

De prijs cif Rotterdam vormt ongetwijfeld een waardevolle aanwijzing voor de hoogte en de evolutie van de produktiekosten van melasse-alcohol in de Gemeenschap, waarbij de marktmechanismen er voor zorgen dat hij overeenstemt met de prijzen van suikerrietmelasse op andere markten dan die van Rotterdam en met de prijzen van suikerbietmelasse.

Op andere markten dan die van Rotterdam vastgestelde prijsschommelingen kunnen zeer wel worden verklaard uit andere factoren, zoals het suikergehalte en de omvang van een bepaalde partij.

Op het argument van verzoekster dat de schommelingen van de melasseprijs tussen september en december de alcoholprijzen niet konden beïnvloeden daar de producenten zich op basis van jaarlijkse overeenkomsten bevoorraden, antwoordt de Britse regering dat dit in het Verenigd Koninkrijk niet het geval is. Bovendien is het normaal, dat een producent de prijs van zijn produkt verhoogt wanneer zijn grondstof duurder is geworden. Dat zulks in Frankrijk niet gebeurt, bewijst dat de nationale marktordening de Franse producenten aan de gevolgen van de marktkrachten onttrekt.

Vijfde middel

De *Franse regering* vindt het abnormaal en onlogisch dat verordening nr. 644/85 alleen alcohol die is „gedenatureerd overeenkomstig de in Frankrijk ter zake geldende voorschriften" van de heffing vrijstelt, terwijl de exporten van Franse alcohol die bestemd is om in andere Lid-Staten te worden gedenatureerd, de markten van die Lid-Staten evenmin kunnen verstoren.

De *Commissie* antwoordt dat zij de uit Frankrijk ingevoerde alcohol uit landbouwprodukten die in een andere Lid-Staat werd gedenatureerd, aan de heffing heeft onderworpen om te voorkomen dat het handelsverkeer in strijd met de communautaire douanevoorschriften zou worden verlegd.

Deze zienswijze wordt volledig bijgetreden door de *regering van het Verenigd Koninkrijk*, die betoogt dat Franse alcohol uit landbouwprodukten als grondstof voor de bereiding van gedenatureerde alcohol rechtstreeks concurreert met de in andere Lid-Staten bereide alcohol uit landbouwprodukten en derhalve de overeenkomstig artikel 46 EEG-Verdrag vastgestelde last dient te dragen.

Zesde middel

De *Franse regering* merkt op dat de heffing eenvormig wordt toegepast op alle Franse alcoholexporten, met inbegrip van die welke plaatsvinden boven de evenwichtsprijs, die de Commissie representatief acht voor de markt wanneer de concurrentievoorwaarden niet worden vervalst.

Een dergelijke ongedifferentieerde toepassing is in strijd met artikel 46, aangezien niet valt in te zien hoe exporten die boven de marktprijs worden verricht, de markt zouden kunnen verstoren. Zij vindt evenmin haar rechtvaardiging in de noodzaak om de uit de nationale marktordening voortvloeiende voordelen te compenseren, welke voordelen in feite niet ten goede komen aan de alcohol waar het in het onderhavige middel om gaat.

Sedert het seizoen 1982/1983 houdt de Franse Service des alcools rekening met de door elke onderneming geproduceerde hoeveelheden, ten einde de vaste kosten om te slaan over de gehele produktie en niet enkel over de door de Service des alcools gekochte hoeveelheden.

Ter rechtvaardiging van haar weigering om vrijstelling te verlenen voor bepaalde — duurdere — kwaliteitsalcohol, voert de *Commissie* de navolgende argumenten aan:

— deze alcohol geniet indirect de aan de nationale marktordening verbonden voordelen;

— de Franse alcoholregeling stimuleert de uitvoer van zogenaamde „alcools libérés", daar over deze alcohol een compenserend bedrag wordt geheven indien hij in Frankrijk in de handel wordt gebracht;

— de enige praktisch haalbare techniek is die waarbij wordt uitgegaan van een theoretische prijs en niet van de prijs die de importeur daadwerkelijk betaalt.

De *regering van het Verenigd Koninkrijk* herinnert aan de argumenten die zij reeds ten gunste van één heffing en tegen de vaststelling van gedifferentieerde heffingen heeft ontwikkeld. Bij de berekening van één heffing is ervan uitgegaan, dat de bijzondere heffing alle importen van Franse alcohol zou treffen, ongeacht de in een bijzondere overeenkomst gestipuleerde prijs. Dat zelfs de exporten die tegen een hogere dan de evenwichtsprijs geschieden onder de heffing vallen, volstaat op zich niet om de gegrondheid van de berekeningsgrondslag van de heffing en de toepassing ervan in twijfel te trekken.

Verzoekster heeft niet aangetoond dat de Commissie, door de vaststelling van één, op het verschil tussen een representatieve prijs en een theoretische prijs gebaseerde heffing, de grenzen van haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Bijgevolg kan de vaststelling van een heffing over Franse alcohol die tegen een hogere dan de evenwichtsprijs wordt uitgevoerd, niet in geding worden gebracht.

IV — Antwoorden van partijen op de vragen van het Hof

Bij brief van 26 juni 1986 heeft de Commissie op de haar gestelde vragen geantwoord, dat zij de juistheid van de door de Franse regering verstrekte gegevens met betrekking tot de evolutie van de Franse exporten van niet-gedenatureerde alcohol uit landbouwprodukten en de prijzen van uitgevoerde alcohol niet kon betwisten, daar de enige gegevens waarover haar diensten beschikten en nog steeds beschikken, de gegevens zijn welke door de invoerende Lid-Staten worden verstrekt. Uit het samenstel van deze gegevens, die als bijlage bij de brief van de Commissie zijn gevoegd, blijkt voor zoveel nodig, dat de prijzen waartegen Franse alcohol werd ingevoerd, steeds beneden de marktprijzen van de invoerende Lid-Staten lagen. De Commissie heeft voorts een schema overgelegd van de prijsontwikkeling van ingevoerde suikerrietmelasse en communautaire suikerbietmelasse.

De regering van de Franse Republiek heeft niet geantwoord op de haar gestelde vragen.

G. Bosco
rechter-rapporteur